

LATVIALAISTEN MARXILAISTEN PÄÄTÖKSET JA LIKVIDAATTORIT

Kukapa työläisistä ei muistaisi, millaisen melun likvidaattorit nostivat, kun me lehden erikoisnumerossa tutustuttimme lukijat latvialaisten marxilaisten viime päätöksiin ja sanoimme niiden johdosta: latvialaiset ovat tehneet palveluksen sovittelijoille, mutta samalla he ovat antaneet kuolettavan iskun Elokuun likvidaattoriblokille*.

Tämän johtopäätöksen kumoamiseksi likvidaattorit panivat liikkeelle kaiken, minkä voivat. Martovin suuri neuvokkuus, Danin suuri... totuudenmukaisuus, Semkovskin ja Ionovin suuri äly ja loistavat kirjailijalahjat — kaikki pantiin liikkeelle tuota tarkoitusta varten. Likvidaattorit tahtivat hinnalla millä hyvänsä „todistaa”, ettei latvialaisten edustajakokous muka laisinkaan tuominut likvidaattoruutta, ei esiintynyt Elokuun blokkia vastaan j.n.e. j.n.e. Sanalla sanoen: minä en ole minä, hevonen ei ole minun.

Siitä on kulunut vasta 2—3 kuukautta. Ja likvidaattorien omassa aikakauslehdessä („Nasha Zarja” № 4) näemme nyt „huomatuimman” latvialaisen likvidaattorin hra F. Veisin kirjoituksen; Veis *vahvistaa täydellisesti* sen saman tosiasiallisen tapahtumain arvion, jonka me olemme antaneet.

Hra Veis on jyrkin vastustajamme. Hän sinkoilee mitä kiukkuisinta „kriitikkiä” venäläisiä „leniniläisiä” ja latvialaista enemmistöä vastaan. Mutta hänellä on miehuutta tunnustaa avoimesti tappionsa ja luvata taistella edelleen likvidaattorikatsomustensa puolesta. Hän ei vikuroi eikä kieräile, hän ei yritä tehdä valkoisesta mustaa ja päinvastoin, niin kuin Semkovskit tekevät. Sellaisen vastustajan kanssa voi kiistellä kiivaasti, mutta hän ansaitsee sittenkin

* Ks. tätä osaa, ss. 167—171. *Toim.*

kunnioitusta sen vuoksi, ettei hän turvaudu... Semkovskien pikkumaisiin menetelmiin.

Hra Veis kirjoittaa:

— „Siellä (edustajakokouksessa) oli vallitsevana, tosin vain yhden äänen ja eräissä kysymyksissä kahden äänen enemmistöllä, se latvialaisten marxilaisten keskuudessa ilmenevä virtaus, joka on myötämielinen... „leniniläiselle ryhmälle”.

— Latvialaisten marxilaisten IV edustajakokous merkitsee yritystä palata vanhaan... bolshevistiseen ideologiaan.

— Duumaryhmää koskeva päätöslauselma hyväksyttiin yksimielisesti. Se on suuri myönnytys edustajakokouksen vähemmistön taholta (s.o. myönnytys „leniniläisille”).

— Leniniläinen ryhmä voi luottaa latvialaisten viralliseen kannatukseen” j.n.e.

Kirjoittaja huomauttaa, että „vähemmistön onnistui hiukan pilata leniniläisten voittoa”, hän sanoo (eikä syyttä!) „kummallisiksi” niitä myönnytyksiä, joita enemmistö teki sovittelijoille.

Mutta hän myöntää selvästi ja ilman mitään kaksimielisyyttä sen tosiasian, että edustajakokous asettui „taistelemaan likvidaattoruutta vastaan”, peruskysymyksessä edustajakokous oli pravdalaisten puolella.

Toistuu vanha juttu. Likvidaattorit pauhaavat pari kolme kuukautta, mutta sitten heidän itsensä täytyy myöntää, että nimenomaan me olemme esittäneet tosiasiat oikein.

Miten pitkälle likvidaattorit joskus menevät pyrkiessään „selittämään” heille epämieluisia puoluepäätöksiä, näkyy seuraavasta. Kuten tunnettua, joulukuussa 1908 marxilaisten yleisvenäläinen neuvottelukokous *hylkäsi* ehdotuksen Jagellon puolueen (PPS) kanssa yhdistymisestä. Se tehtiin mitä räikeimmässä muodossa: siirtymällä päiväjärjestykseen, sivuuttaen itse ehdotus yhteenliittymisestä edustaja Jagellon epäsosialidemokraattisen puolueen kanssa. Vuonna 1914 pitämässään kongressissa latvialaiset ovat vahvistaneet kaikki vuoden 1908 päätökset ja siten sanoneet tuomitsevansa ei-sosialidemokraatti Jagellon hyväksymisen sosialidemokraattiseen duumaryhmään. Tämä päätös on likvidaattoreille erikoisen epämieluisin.

Ja kuinka sitten? Juutalaisten likvidaattorien „Zeit” lehdessä „selitetään” tätä päätöstä seuraavalla tavalla:

— „Mitä merkitsee siirtyminen päiväjärjestykseen? Se merkitsee, ettei kokous halua panna ehdotusta äänestykseen, ei halua enempää hylätä kuin hyväksyäkään sitä. Siinä tapauksessa siirrytään seura-

vaan kysymykseen. Vuoden 1908 kokous yksinkertaisesti jätti avonaiseksi (!!) kysymyksen yhteenliittymisestä Jagellon suuntauksen kanssa” („Zeit” № 17).

Eikö tällainen puoluepäätösten „selittäminen” ole... häikäilemättömyyden huippu?

Kun likvidaattorien ehdotus yhteenliittymisestä Jagellon suuntauksen kanssa hylättiin, niin F. Dan kirjoitti silloin, v. 1908, virallisessa painetussa selostuksessaan seuraavaa:

— „Puolan valtuuston (puolalaisten sosialidemokraattien) ehdotuksesta konferenssi ei halunnut edes pohtia meidän päätösehdotustamme, vaan sivuuttaen sen siirtyi päiväjärjestykseen. Tässä pienessä tosiasiassa saavutti kerhomainen kärsimättömyys ja kerholaisten ajattelu-tapa nähtävästi huippukohtansa” (F. Danin selostus, s. 45).

Siksihän F. Dan sättikin, kun hän tiesi: siirtyminen päiväjärjestykseen merkitsee *kaikkein jyrkintä* kieltäytymistä Jagellon ei-socialidemokraattisen puolueen kanssa yhdistymisestä. Mutta nyt meille „selitetään” tämä mitä jyrkin kieltäytyminen siinä mielessä, että kysymys on „jätetty avonaiseksi” ja että jokainen saa päättää mielensä mukaan! Tämän pitemmälle ei enää voida mennä marxilaisten päätösten pilkkaamisessa.

Luikerrelkootpa likvidaattorit kuinka tahansa, elämä ottaa omansa. Elämä on marxilaisen linjan puolella. Tapah-
tummat Latvian sosialidemokratiassa ovat todistaneeet sen yhtä havainnollisesti kuin koko Venäjän työväenliikkeen kulku.

„Rabotshi” № 7,
kesäkuun 9 pñä 1914

Julkaistaan
„Rabotshi” lehdèn
tekstìn mukaan